

Proberen te dansen met de Michellen

De Michellen zijn er weer: Michel Massot (trombone, tuba) en Michel Debrulle (drums, percussie) kleuren het voorjaar en straks ook de zomer (Gent Jazz en Jazz Middelheim) met nieuw werk van Rêve D'Eléphant Orchestra en Trio Grande. Blanke stadsfolklore met diepzwarte wortels waarop het moeilijk dansen is.

Eerst dit: in september maakt de Flemish Jazz Meeting plaats voor de Belgian Jazz Meeting, een driedaags beursevenement ter promotie van onze jazz in het buitenland. Vlaamse, Brusselse en Waalse steunpunten slaan de handen in elkaar en bewijzen daarmee wat iedereen allang wist: er bestaat geen Vlaamse of Waalse jazz. Belgische jazzmuzikanten kennen geen taalgrens, ze kennen zelfs nauwelijks landsgrenzen.

Neem bijvoorbeeld de Michellen: op papier zijn Michel Massot en Michel Debrulle natuurlijk Franstalig, maar ze toeren met hun ensembles evengoed in het circuit van JazzLab Series als dat van Lundis d'Hortense. En hun cd's verschijnen bij De Werf in Brugge, gewoon omdat dat productiehuis hen de beste artistieke garanties biedt.

Volgende week houden ze een van die nieuwe producties boven de doopvont: Hold the Line! van het Trio Grande met special guest Matthew Bourne. Het is nog maar de derde cd van Trio Grande, maar toch gaat de geschiedenis van de groep meer dan vijftientig jaar terug, tot bij Trio Bravo, toen nog met Fabrizio Cassol. Er is wel veel water naar de zee gevloeid sindsdien. Na het vertrek van Cassol hebben de Michellen wat tijd nodig gehad om het trio te repareren. Dat is uiteindelijk schitterend gelukt met de temperamentvolle Fransman Laurent Dehors (tenorsax, klarinet). En voor de tweede keer op rij werken ze nu samen met de Britse pianist Matthew Bourne. Een lichtjes gestoord mannetje is dat, een virtuoze pianist, maar met een controversiële aanpak. Hij is niet vies van diefstal, noch van iconoclasmie: met zijn interventies brengt hij menig muziekstuk feilloos aan het wankelen. Hold the Line! staat vol aanstekelijke melodietjes, maar die krijgen zelden de kans om helemaal op te stijgen, laat staan sierlijk te landen. Toch is het geen roekeloze, onnozele beeldenstorm. Het is moeilijk dansen op de deuntjes van Trio Grande, maar het is wel aangenaam luisteren en vaak aangenaam verrast zijn. Trio Grande + Matthew Bourne spelen in augustus op Jazz Middelheim.

Die andere groep van de Michellen, Rêve D'Eléphant Orchestra, staat dan weer op Gent Jazz. Dat septet bracht eerder dit jaar de cd Pourquoi pas un scampi? uit. Het ensemble drijft op drie fijn op elkaar afgestelde percussionisten (Debrulle, Etienne Plumer en Stephan Pougin), veel melodische elegantie en kleurenpracht in het samenspel van trompet (Alain Vankenhove), fluit (Pierre Bernard), trombone (Massot) en gitaar (Benoist Eil), maar ook de nodige porties zotternij. Dat laatste wint het pleit nooit definitief, dat is kunst.

Trio Grande + Matthew Bourne, Hold the Line! (W.E.R.F.)

De cd wordt op 28 april voorgesteld in Brussel (www.flagey.be)

Rêve d'Eléphant Orchestra, Pourquoi pas un scampi? (W.E.R.F.)